

Moder Norge.

Jeg ved et Land, bag Narsjös vilde rover,
Saa kerligt og saa skjönt, med Fjeld og Fjord;
og i dets Dale gjæve Kjæmper sover,
som får bar Norges Navn udover Jord.

Ja dette Land har gjæve Stærverk övet,
helt ifra Harald Samlet det til et;
Og op til nu gaar Folket ufartövet

i Verden frem for Frihed og for Ret.

The Friheds krang blev Folkets Waggewe,
den gik til nu i Arv fra Far til Søn;
De bar den frem igjennem mørke dage,
til Lys paany oprandt en maidag Skjøn.

Paa Eidsvald Friheds Sal brød frem fra Skjy,
og smelted hundredaarig Is og Kulde,
Saa Folket fälte sig som fädt paany,
og Friheds Blomst skjöd op af Sarte mulde.

Da var det Falkeandens Waar i Norge;
Da lagdes fræet for en frugbar Fløst;
Da vilde vi ei længer Frihed berge,
da smulmed frit og skolt hver Karmands Bryd.

Og fri og glad, med tra paa Landets Fremtid,
gik hver en Mand at kuge op sit Kald;
Hvad Norge var engang i store partil,
det ogsaa engang atter varde Skul!

Saa blev der bygget da med stærke Hønder,
og Norges navn fløi over Verden ud.

Og fra hver By og fra de sprækte grønder
fik Werden mangt et magtigt Frihedskud.

Det Frø, som samlede i Eidsvalds Tale,
det spired trygt i Nørges egen jord,
snart flød en Blomsterduft udover Dale,
da var det alt smitsommertid i Nard.

Og saa kom Junidagen, Skjøn og Mille;
Da brast de siste Baand, som Nørges bandt;
Det var jult det hver ærlig Nardmand vilde:
at Nørges Folk sit eget Land gjenvandt.

Og reist paany blev Haralds Kongekrone,
og Flaakens tid randt op paany i Nard.
I Olaf's Flus fik Nørges Drot sin Krone,
det spurgtes vidt og bredt udover jord.

Ku Nørges gaar sin nye tid i måde,
med Flaab og tra paa mange byse Aar.
Gud giv, hver Gaard mau bare frugtbare Grøde,
saa Nørges Folk kan finde bedre Flaar!

Men Folket har ei nogen tid at spille;
 Thi nu er Norges nye Arbeidsdag.

Med Splid og Kjævl det vilde gaa sig ildt,
 nei, frem i samlet flok for Norges Sag.

Stort var du Norge, skal og atter blive,
 om hver en Narmænd gjør sin Borgerpligt; —
 Da skal hvert Land paa Kloden maatte sigt:
 at nu er Norge atter selv sig ligt.

Nu Tusind Hjærter brender	Sam krænte kan din Tindning
af Lov og Tak til Gud.	fra Bærn vesterled,
og over Hav vi sender	for Frikeds dyre vinding,
til gamle Norge bud:	du vandt med Ære, Fred.
Du gamle moder kjære,	
fra dig vi drog paa Færd;	Om Vesterhavet Skiller
Dit Billed dog vi hære,	os end fra moderharm,
vi glemmes ei dit værd.	vi os i Fylking stiller
	med hilsen stolt og varm
Din Sags Fælte stiger	til Kongen Haakon unge,
for os nu frem paa rad.	Som du tog i din Favn.
Var Langsel mod dig higer	Lad over jorden runge
at flette dig et Blad,	det kjendte Kongesavn.

Vi, Haakon, dig ei glemmer,
at du i Prövens Stund
Fra fulgte Normands Stemmer
og kom til Fædres Grund.
Kun Norge frem kan stige
i Friked, Konge prud!
Din Alt fra Norges Rige
ei hidera Slette ud.